

under Nr. 5, som vel skulde være det i praktisk Henseende vigtigste af de stillede Vædringsforslag. Hvad det angaar, kan det jo dog kun betragtes som en Smødelommen mod dem, der for Landets Vedkommende være bange for Hundeaagiften; det kan jo dog altsaa ikke betragtes som en Udforbring til dem, og den Afstemning, som fandt Sted ved 2den Behandling her, syntes virkelig at tyde paa, at man ingenlunde principielt i alt Fald havde Noget imod Hundeaagiftens Indførelse paa Landet. Der var ganske vist enkelte Talere, der hittede sig derimod, men det blev dog vedtaget med en meget betydelig Stemmeskerhed. Hvad angaar Vædringsforslag under Nr. 6, da kan der vist heller ikke indvendes Noget mod det fra det Standpunkt, som jeg nu betegnede. Vædringsforslag under Nr. 7 er jo kun en Tydeliggjørelse, Noget, som heller Ingen kan have Noget imod; ligeledes Nr. 8 og Nr. 9 vil jeg ogsaa nærmest kun kalde Tydeliggjørelser. Vædringsforslag under Nr. 10 er en ren Sprogændring. Det er en Smagsssag, det er mig ganske ligegyldigt, om man vedtager eller ikke vedtager dette Forslag. Vædringsforslag under Nr. 11 er, om jeg maa udtrykke mig saaledes, ikke andet end en Retfælselse af en Forglemmelse, thi det er indlysende, at naar man vil have Regler, maa der være Mulktter for deres Tilfidsættelse. Vædringsforslag under Nr. 12 skjønner jeg heller ikke, at der egentlig kan indvendes Noget imod; thi om en Hund gjør eller ei, kan ikke være det Afgjørende; det Afgjørende er, at den forulemper Folt ved at forfølge dem, og det er det, dens Eier maa sørge for, at den ikke gjør. Forøvrigt pleier man jo at sige som et gammelt Ordsprog, at den Hund, der gjør, bider ikke, hvoraf man nærmest skulde slutte, at netop de Hunde, som ikke gjøende forfølge Folt, ere de farligste. Vædringsforslag under Nr. 13 hviler jo paa den Betragtning, at paa de Steder, hvor Folt have Politivedtægter, som omfatte alle andre Forhold vedkommende Opretholdelsen af Orden paa Gader og offentlige Veie, er det naturligt, at man ogsaa ordner dette Forhold, som man anser det for rigtig, ved de omtalte Politivedtægter. Derfor finder jeg det naturligt at indskrænke den i Paragrafen givne Regel. Hvad Vædringsforslag under Nr. 14 angaar, kan jeg heller ikke se, at den Omstændighed, at de Fattiges Kasse skulde have Halvdelen af Bøderne, kan vække nogen Betænkelighed. Det forekommer mig ogsaa, at det nærmest er at betragte som en Smødelommen mod de ærede Landboere, som maaste ikke være saa særdeles sympatetiske overfor Bestem-

melseerne om Landhundene. Jeg vil derfor anbefale Lovforslaget og anbefale de af Udvalget stillede Vædringsforslag, idet jeg dog, med Hensyn til Vædringsforslaget under Nr. 2, vil henstille til det ærede Udvalg, om det tror, det er nødvendigt at fastholde det.

Veth: Det ærede Medlem fra Ribe (Bust) gif ud fra, at mine Betragtninger hidrørte fra, at jeg bor paa Vesterbro og ikke kender Forholdene paa Landet. Jeg vil lade det ærede Medlem vide, at jeg er født og opdraget paa Landet, og at jeg selv har holdt baade Heste og Kjøretøi, jeg tror paa et Tidrum, da det ærede Medlem endnu ikke var saa fremrykket i Alder, at han selv kunde ordne sin Paaklædning. Jeg har ogsaa mangen Gang, naar jeg selv har været enten Kudst eller Kytter, været i det Tilfælde, at en Hund er kommen farende ud af et Hus paa Veien imod mig. Ganske vist! dette kan foraarsage nogen Gene; men ingen kan plukke Rojer, uden at risikere en Gang imellem at stille sig paa Tørene. Saaledes ere ogsaa Hundene saa Meget værdsat, at den Slags Ting kan man se hørt fra. Det er virkelig ikke saa farligt, og jeg er overbevist om, at det ærede Medlem, hvis personlige Mod jeg ikke har mindste Grund til at betvivle, heller ikke nærer nogen virkelig Frygt i saa Henseende. Den meget ærede Minister talte, som om jeg mente, at Hunden slet ikke kunde genere Noget. Jo vist kan den det, en Gang imellem; men den Gene er efter min Mening ikke saa stor, at der for den Sags Skyld er nogen Anrsag til at paalægge en saadan ny Skat, som her er Tale om paa Landet, eller gaa til en saadan Skatteforhøielse, som her er Tale om for Kjøbenhavn og Kjøbstædernes Vedkommende. Jeg kunde have forstaaet — jeg gjentager det — dersom man var kommen med et Forbud mod at holde mere end saa og saa mange Hunde, et Forbud, som gjaaldt for Alle, Høie og Lave uden Forskjel; men dette at komme med en Skat, som de Rige let kunne betale, medens man saa maa tage Ulemperne af deres Hunde, men som den mindre bemidlede Mand mange Gange har særdeles Vanskelighed ved at betale, saa at han unddrages det Gode, som det overhovedet er at kunne holde Hund, det kan jeg ikke være med til. Det er saaledes, som jeg nævnte, at efter den Bestemmelse, som findes i § 7, 2det Stykke, vil det for Smaafolk blive faktisk umuligt at holde Hund paa Landet, naar de ikke ville udsætte sig for hvert Dieblis at blive mulktterede. Den ærede Minister fandt,